

Sygn. akt VI Ka 212/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Tomasz Skowron (spr.)

Sędziowie SO Edyta Gajgał SO Andrzej Wieja

Protokolant Małgorzata Zawadzka

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Macieja Prabuckiego

po rozpoznaniu w dniu 9 czerwca 2015 roku

sprawy **P. O.**

oskarżonego z art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 roku Prawo własności przemysłowej

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora oraz pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego (...) S.A.

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 3 lutego 2015 r. sygn. akt II K 1534/14

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego P. O. w ten sposób, że z opisu przypisanego mu czynu eliminuje zapis, iż usiłował on wprowadzić wymienione przedmioty do obrotu lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na interwencję funkcjonariuszy policji a z kwalifikacji prawnej art. 13 § 1 kk,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 212/15

UZASADNIENIE

P. O. został oskarżony o to, że w dniu 6 lipca 2014 r. w J. na terenie giełdy towarowej, na stanowisku handlowym, w ramach prowadzonego podmiotu gospodarczego M. O., dokonał obrotu towarami z podrobionymi znakami towarowymi w postaci: bluzy dresowej z kapturem koloru czarnego z logo firmy (...), koszulki koloru granatowego z logo firmy (...), 21 par skarpetek koloru białego z nadrukiem firmy (...), 32 par skarpetek koloru białego i czarnego z nadrukiem firmy (...), 12 par skarpetek koloru białego i czarnego z nadrukiem firmy (...), 3 par skarpetek koloru czarnego z nadrukiem firmy (...), 3 par skarpetek koloru białego z nadrukiem firmy (...), 4 par skarpetek koloru białego z nadrukiem firmy (...), 3 par skarpetek koloru białego z nadrukiem firmy (...), 3 par skarpetek koloru czarnego z nadrukiem firmy (...), 19 par skarpetek koloru białego z nadrukiem firmy (...), 7 sztuk majtek koloru czerwonego, różowego, fioletowego, niebieskiego, czarnego z nadrukiem firmy (...), 4 sztuk majtek koloru białego, bordowego, czerwonego, brązowego z nadrukiem firmy (...), 2 sztuk majtek koloru białego, fioletowego z nadrukiem firmy (...), koszulki koloru granatowego z nadrukiem firmy (...), bluzy z kapturem koloru czarnego z nadrukiem firmy (...), tj. o czyn z art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. prawo własności przemysłowej.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 3 lutego 2015 r. w sprawie o sygn. akt II K 1534/14:

I. ustalił, iż oskarżony P. O. dopuścił się popełnienia zarzucanego czynu, opisanego w części wstępnej wyroku przy przyjęciu, iż usiłował on wprowadzić wymienione przedmioty do obrotu, lecz swojego celu nie osiągnął z uwagi na interwencję funkcjonariuszy Policji, co wypełniało znamiona z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 roku prawo własności przemysłowej i za to, na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. oraz art. 67 § 1 k.k., warunkowo umorzył wobec niego postępowanie na okres próby wynoszący rok;

II. na podstawie art. 67 § 3 k.k., orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 500 (pięciuset) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej;

III. na podstawie art. 44 § 2 k.k. w zw. z art. 100 k.k., orzekł przepadek bluz, koszulek, skarpetek i majtek, opisanych w wykazach dowodów rzeczowych Drz (...) - (...) Prokuratury Rejonowej w Jeleniej Górze;

IV. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych;

V. na podstawie art. 627 k.p.k., zasądził od oskarżonego na rzecz (...) S.A w P. oraz (...) sp. z o.o. w W. kwoty po 540 złotych tytułem zwrotu kosztów działania ich pełnomocników z wyboru.

Apelację od powyższego wyroku złożył oskarżyciel publiczny, który zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść tego orzeczenia, a polegający na przyjęciu przez Sąd I instancji poglądu, iż oferowane w dniu 6 lipca 2014 r. w J. na terenie giełdy towarowej, na stanowisku handlowym, w ramach podmiotu gospodarczego M. O. odzieży z podrobionymi znakami towarowymi, stanowi usiłowanie wprowadzenia tejże odzieży do obrotu, albowiem P. O. swojego celu nie osiągnął, co w konsekwencji doprowadziło do uznania, że czyn zarzucany oskarżonemu został zakwalifikowany z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. prawo własności przemysłowej, podczas gdy prawidłowa ocena wszystkich dowodów w sprawie prowadzi do wniosku, iż P. O. dokonał obrotu towarami z podrobionymi znakami towarowymi.

Podnosząc powyższy zarzut prokurator wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Jeleniej Górze do ponownego rozpoznania.

Apelację od powyższego wyroku złożył także pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego (...) S.A. zarzucając zaskarżonemu wyrokowi:

1. obrazę przepisu prawa materialnego, tj. art. 46 § 1 k.k. polegającą na jego niezastosowaniu w sytuacji, gdy w niekwestionowanym stanie faktycznym sprawy wypełnione zostały wszystkie kodeksowe przesłanki dla orzeczenia obowiązku naprawienia szkody lub nawiązki, tj. oskarżony został skazany, po stronie L. wystąpiła szkoda, zaś reprezentujący ją pełnomocnik złożył w terminie wniosek o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody wskazując jej poszczególne elementy tudzież uzasadniając jej wysokość,

2. obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 2 § 1 pkt 3 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez nieliczącą ze wskazaniem wiedzy oraz sprzeczną z wymogami obiektywizmu ocenę, iż na gruncie niniejszej sprawy rzeczywista szkoda nie została wyrządzona, co w konsekwencji doprowadziło Sąd do błędnego przekonania, że świadczenie z tytułu naprawienia szkody nie jest należnym i tym samym wniosek oskarżyciela posiłkowego nie może zostać uwzględniony.

Podnosząc powyższe zarzuty pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego (...) S.A. wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie na rzecz pokrzywdzonej L. kwoty 846,10 zł,

- orzeczenie o kosztach postępowania odwoławczego zgodnie z art. 627 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k.

ewentualnie

- uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania w przypadku uznania przez Sąd Okręgowy, iż w dotychczas zgromadzonym materiale dowodowym brak jest wystarczających danych, które pozwalałyby stanowczo ustalić wysokość szkody majątkowej wyrządzonej przez oskarżonego.

Sąd Okręgowy, zważył co następuje:

Z wywiedzionych w niniejszej sprawie apelacji na uwzględnienie zasługuje ta złożona przez oskarżyciela publicznego. Apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego okazała się bezzasadna.

Sąd I instancji nieprawidłowo uznał, że oskarżony P. O. w dniu 6 lipca 2014 r. w J. na terenie giełdy towarowej, na stanowisku handlowym, w ramach prowadzonego podmiotu gospodarczego M. O., usiłował dokonać obrotu towarami z podrobionymi znakami towarowymi w postaci przedmiotów wymienionych w części wstępnej zaskarżonego wyroku, lecz swojego celu nie osiągnął z uwagi na interwencję funkcjonariuszy Policji, czym wypełnił znamiona z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. prawo własności przemysłowej.

Przyznać należy rację oskarżycielowi publicznemu, iż Sąd Rejonowy na skutek błędnych ustaleń faktycznych dokonał błędnej kwalifikacji prawnej czynu oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. prawo własności przemysłowej, tymczasem gdy oskarżony wyczerpał swoim zachowaniem znamiona przepisu art. 305 ust. 1 ww. ustawy w formie dokonania.

Stosownie do treści art. 305 ust. 1 ww. ustawy kto, w celu wprowadzenia do obrotu, oznacza towary podrobionym znakiem towarowym, zarejestrowanym znakiem towarowym, którego nie ma prawa używać lub dokonuje obrotu towarami oznaczonymi takimi znakami, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

W tym miejscu wskazać należy, iż w wyroku z dnia 19 kwietnia 2012 r., sygn. akt III KK 53/12, Sąd Najwyższy stwierdził, iż zwrot – „dokonuje obrotu towarami” w sposób jednoznaczny wskazuje na penalizację każdego etapu obrotu towarem, o jakim mowa w przepisie art. 305 ust. 1 prawa własności przemysłowej.

Zasadne jest zatem twierdzenie prokuratora, iż poprzez zwrot „dokonanie obrotu towarem” należy rozumieć każdorazowe udostępnianie towaru oznaczonego takim znakiem jego nabywcom, a także wprowadzenie takich towarów do obrotu.

Jak wynika z wyjaśnień oskarżonego część odzieży zakupił od nieznannej osoby, z którą kontaktował się przez internet i telefon, i od której nie otrzymał faktury (k. 206). W ten sposób nabytą odzież oskarżony oferował do sprzedaży w dniu 6 lipca 2014 r. na giełdzie towarowej w J., mając wątpliwości co do oryginalności rzeczy. Uznać zatem należy, iż zakup towaru oznaczonego podrobionym znakiem towarowym przez P. O. i oferowanie go do sprzedaży na targu jest dokonywaniem obrotu takim towarem w rozumieniu art. 305 ust. 1 ustawy prawo własności przemysłowej. Oskarżony uczestniczył w obrocie towarami z podrobionymi znakami towarowymi poprzez ich nabycie, a następnie oferowanie do sprzedaży, czym dopuścił się czynu z art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. prawo własności przemysłowej.

Konsekwencją uznania, iż oskarżony dokonał obrotu towarami oznaczonymi podrobionym znakiem towarowym, była zmiana przez Sąd Okręgowy, na podstawie art. 437 § 2 k.p.k., zaskarżonego wyrok wobec oskarżonego P. O. w ten sposób, że z opisu przypisanego mu czynu wyeliminował zapis, iż usiłował on wprowadzić wymienione przedmioty do obrotu lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na interwencję funkcjonariuszy policji a z kwalifikacji prawnej art. 13 § 1 k.k.

W pozostałej części ustalenia faktyczne przyjęte przez Sąd Rejonowy za podstawę rozstrzygnięcia uznać należało za prawidłowe, zgodne ze zgromadzonym i ujawnionym w sprawie materiałem dowodowym, a ocena dowodów w tym

zakresie jest trafna i nie naruszająca zasady wyrażonej w art. 7 k.p.k. Sporządzone przez Sąd Rejonowy uzasadnienie zawiera wszystkie elementy wskazane w art. 424 k.p.k.

Odnosząc się do apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego (...) S.A. stwierdzić należy, iż nie zasługiwała ona na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy warunkowo umarzając postępowanie słusznie nie zastosował art. 46 § 1 lub 2 k.k., ponieważ nie mógł orzec środka karnego. Podstawą orzeczenia obowiązku naprawienia szkody, o którym mowa w art. 46 § 1 k.k., jest skazanie za jakiegokolwiek przestępstwo, natomiast warunkowe umorzenie postępowania nie jest skazaniem, a to ze względu na brzmienie art. 415 § 5 k.p.k., stąd niedopuszczalne jest orzeczenie środka karnego obowiązku naprawienia szkody w razie warunkowego umorzenia postępowania.

Na marginesie dodać należy, iż pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wnosił jednocześnie o orzeczenie na podstawie art. 46 § 1 k.k. obowiązku naprawienia szkody materialnej w wysokości 564,10 zł oraz na podstawie art. 46 § 2 k.k. nawiązki za szkodę niemajątkową w wysokości 282,00 zł (k. 228-229). Słusznie uznał Sąd I instancji, iż niemożliwe jest orzeczenie jednocześnie obowiązku naprawienia szkody i nawiązki, skoro ta ostatnia może zostać orzeczona na rzecz pokrzywdzonego zamiast obowiązku naprawienia szkody, co wynika wprost z treści art. 46 § 2 k.k.

Nie zasługuje zatem na uwzględnienie zarzut obrazy przepisu prawa materialnego, tj. art. 46 § 1 k.k., ponieważ jak wyżej wskazano Sąd Rejonowy prawidłowo nie zastosował tego przepisu.

Odnosząc się do rozważań na temat szkody wskazać należy na art. 67 § 3 k.k., zgodnie z którym umarzając warunkowo postępowanie karne sąd zobowiązuje sprawcę do naprawienia szkody w całości lub w części.

Zgodzić się należy z Sądem Rejonowym, iż w niniejszej sprawie szkoda w rozumieniu art. 67 § 3 k.k. nie wystąpiła. Podkreślić należy, iż ogólną przesłanką, od której uzależniona jest możliwość nałożenia obowiązku naprawienia szkody, jest ustalenie, iż pokrzywdzony poniósł szkodę bezpośrednio w wyniku przestępstwa.

W tej sprawie oskarżyciel posiłkowy (...) S.A. nie wykazał jaką poniósł szkodę, w jakiej wysokości i czy poniósł ją bezpośrednio z przestępstwa. Zdaniem Sądu Okręgowego do wykazania, że oskarżyciel posiłkowy poniósł szkodę niezbędne jest wskazanie osób zainteresowanych zakupem skarpetek z nadrukiem firmy (...), a także osób, które dokonały zakupu takiego towaru sądząc, iż jest on oryginalny. Jednak w niniejszej sprawie towary oferowane przez oskarżonego nie zostały sprzedane, a zatem nie doszło u oskarżyciela posiłkowego do zmniejszenia obrotu towarami. Z wyjaśnień oskarżonego wynika, iż towar jaki posiadał na stoisku handlowym w dniu 6 lipca 2014 r. został w całości zabezpieczony. P. O. przyznał, iż oferował do sprzedaży na terenie giełdy towarowej w J. przedmioty wymienione w zarzucie, jednak w wyniku zatrzymania go przez funkcjonariuszy Policji nie sprzedał żadnego towaru (k. 204-207, k. 29-32). Rację ma zatem Sąd Rejonowy, iż wskutek działania oskarżonego nie powstała żadna szkoda dla (...) S.A., dla wiarygodności używanych przez niego znaków towarowych, która mogłaby doznać uszczerbku, gdyby klient kupił przedmiot z takim znakiem, lecz o niższej jakości. Oskarżony, na co słusznie wskazuje Sąd I instancji nie sprzedał towarów, dlatego nie otrzymał żadnej korzyści, a tym samym nie odebrał zysku oskarżycielowi posiłkowemu, który nie przedstawił żadnych wyliczeń pozwalających zweryfikować jego żądanie w zakresie dochodzonej kwoty. P. O. nie spowodował także osłabienia renomy należących do L. znaków towarowych, ponieważ nie doszło do sprzedaży towarów z podrobionymi znakami towarowymi, w związku z czym klienci pozbawieni byli możliwości porównania ich z oryginalnymi produktami.

Chybiony jest zatem zarzut obrazy przepisów postępowania, tj. art. 2 § 1 pkt 3 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k.

Biorąc pod uwagę przedstawione rozważania Sąd Okręgowy, na podstawie art. 437 § 2 k.p.k., zmienił zaskarżony wyrok wobec oskarżonego P. O. w sposób wskazany powyżej.

W pozostałej części wyrok nie był dotknięty uchybieniami, o których mowa w art. 439 § 1 k.p.k., jak również nie był rażąco niesprawiedliwy, a zatem podlegał utrzymaniu w mocy (art. 437 § 1 k.p.k.).

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. Sąd Okręgowy zwolnił P. O. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa, gdyż przemawiały za tym względy słuszności.